

Dosarul nr. 2ra-210/22
2-20134894-01-2ra-17022022

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud: L. Bagrin
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: A. Panov, I. Secrieru, I. Țurcan

ÎNCHEIERE

6 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Galina Jicul,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Galina Jicul
împotriva Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului a Consiliului
municipal Chișinău, intervenient accesoriu Nina Dodon, cu privire la anularea
ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea drepturilor salariale,
repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 2 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 29 octombrie 2020, Galina Jicul a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului, solicitând
anularea ordinului nr.253 din 24 august 2020 cu privire la concediere, anularea
ordinului nr.278 din 30 iulie 2020 cu privire la concediere, restabilirea în funcția de
director al Centrului de reabilitare socială a copiilor aflați în situație de risc „Casa
Gavroche”, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, încasarea
prejudiciului moral cauzat în sumă de 10 000 lei și compensarea cheltuielilor de
judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că a fost angajată în funcție de
director al Centrului de reabilitare socială a copiilor aflați în situații de risc „Casa
Gavroche”, iar prin ordinul Direcției municipale pentru protecția drepturilor copilului
nr.778 din 30 iulie 2020 cu privire la concediere a fost desfăcut contractul de muncă
în temeiul art.86 lit. p) și y¹) din Codul muncii pentru acțiunile/inacțiunile de abuz
față de beneficiarii Centrului de reabilitare socială a copiilor aflați în situații de risc
„Casa Gavroche”.

Galina Jicul consideră că ordinul contestat este ilegal, deoarece nu a comis/admis
nici un abuz față de beneficiarii Centrului de reabilitare socială a copiilor aflați în
situații de risc „Casa Gavroche”, nefiind nici un caz concret de aplicare a violenței
față de copii, de care ar putea fi învinuită, mai mult nici nu este clar care ar fi acea
încălcare gravă a disciplinei de muncă pentru care a fost sancționată.

Reclamanta a indicat că nu este funcționar public, ca urmare concedierea sa nu urma să fie hotărâtă de comisia de disciplină a Direcției municipale pentru protecția drepturilor copilului.

Nefiind de acord cu ordinul emis, s-a adresat către pârâtă cu o cerere prealabilă privind soluționarea litigiului pe cale amiabilă, drept urmare, la data de 24 august 2020 cererea prealabilă a fost soluționată parțial, fiind emis ordinul nr.253 din 24 august 2020 cu privire la concediere.

Consideră că și acest ordin a fost emis contrar prevederilor art.89 alin. (1) din Codul muncii, deoarece a fost emis la 24 august 2020, iar în conținutul acestuia rezultă ca reclamanta a fost eliberată din funcție la data de 30 iulie 2020, iar până la data de 24 august 2020, urmau să-i fie achitate plățile salariale.

Prin încheierea protocolară din 1 februarie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, în calitate de intervenient accesoriu, în proces s-a atras Nina Dodon, managerul Centrului de reabilitare socială a copiilor aflați în situații de risc „Casa Gavroche”.

Prin hotărârea din 16 martie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Galina Jicul împotriva Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor, intervenient accesoriu Nina Dodon, cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea drepturilor salariale, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

S-a încasat de la Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului în beneficiul Galinei Jicul, cu titlu de prejudiciu moral, suma de 3 000 lei și suma de 2 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

În rest acțiunea a fost respinsă ca nefondată.

La 30 martie 2021, Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea acesteia și emiterea unei hotărâri noi de respingere a acțiunii.

La 14 aprilie 2021, Galina Jicul a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea parțială a acesteia, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 2 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Galina Jicul.

S-a admis apelul declarat de cererea de apel depusă de Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului.

S-a casat hotărârea din 16 martie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru și s-a emis o hotărâre nouă, prin care:

S-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Jicul Galina împotriva Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului, intervenient accesoriu Nina Dodon cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea drepturilor salariale, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea deciziei emise, Colegiul instanței de apel a constatat că soluția primei instanțe a fost dată de către instanța de fond cu aplicarea și interpretarea eronată a normelor de drept material, fără elucidarea pe deplin a circumstanțelor cauzei, criteriu care presupune lămurirea completă și certă a situației de fapt sub toate aspectele invocate.

Astfel, Colegiul instanței de apel a reținut că temeiul concedierii reclamantei a constituit art.86 alin (1) lit. y¹) din Codul muncii, pentru deținerea de către salariat a statutului de pensionar pentru limită de vârstă, în condițiile în care temeiul de concediere în temeiul art.86 alin (1) lit. p) din Codul muncii a fost exclus de angajator în temeiul cererii prelabile depuse de Galina Jicul, astfel că acest temei de concediere a decăzut, nefiind necesară anularea repetată a acestuia, motiv pentru care Colegiul a respins cerința de anulare a ordinului nr.778 din 30 iulie 2020.

Totodată, având în susținere prevederile art.10 alin.(1) lit. a) și art.86 lit.y¹) din Codul muncii, Colegiul a conchis că este legal ordinul Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului nr.953 din 24 august 2020, de concediere a salariatei, Galina Jicul, în legătură cu deținerea de către salariată a statutului de pensionar pentru limită de vârstă, cu anularea ordinul precedent - nr.778/30 iulie 2020, în condițiile în care a fost emis cu respectarea procedurii și normelor legislației în vigoare.

În acest sens, instanța a reiterat dispozițiile art.86 alin.(1) lit.y¹) din Codul muncii, potrivit cărora angajatorul este în drept să concedieze salariatul și să desfacă din inițiativa sa contractul individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată care deține statut de pensionar pentru limită de vârstă.

Colegiul instanței de apel a respins argumentul apelantei că, ordinul a fost emis retroactiv, la data de 24 august 2020, iar din conținutul acestuia rezultă că a fost eliberată la data de 30 iulie 2020, or prin ordinul nr.953 din 24 august 2020, angajatorul a exclus în temeiul solicitării din cererea prelabilă depuse de Galina Jicul doar temeiul de concediere al apelantei conform art.86 alin (1) lit. p) din Codul muncii, dar menținând în vigoare temeiul de concediere a acesteia conform prevederilor art.86 lit.y¹) din Codul muncii, în legătură cu deținerea de către salariat a statutului de pensionar pentru limită de vârstă.

Totodată, Colegiul a respins ca fiind neîntemeiat și argumentul apelantei precum că aceasta urma a fi restabilită în câmpul muncii și ulterior concediată, în condițiile în care angajatorul a menținut temeiul de concediere conform prevederilor art. 86 lit.y¹) din Codul muncii, în legătură cu deținerea de către salariat a statutului de pensionar pentru limită de vârstă.

În concluzie, instanța de apel a reținut că la caz nu s-a constatat concedierea ilegală a salariatei, fiind neîntemeiate și cerințele subsecvente ale acțiunii.

La 31 ianuarie 2022, Galina Jicul a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei, casarea parțială a hotărârii și emiterea unei decizii noi, prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat că decizia este neîntemeiată, lipsită de suport juridic, bazată pe analiza superficială a datelor și circumstanțelor cauzei, pe aprecierea incompletă a probelor administrate și pasibilă de a fi casată, în temeiul art. 432 alin. (2) lit. a) și (4) din Codul de procedură civilă.

Recurenta a relatat că instanța de apel nu a aplicat prevederile art. 81 alin. (2), art. 87 alin. (1), art. 89, art. 90 alin. (3), art. 143, art. 206 și art. 208 din Codul muncii.

A susținut că în cadrul examinării cauzei atât în instanța de apel, cât și cea de fond, instanțele nu au luat în considerare faptul că recurenta a fost concediată pe motivul atingerii limitei de vârstă, dar în același timp, în locul recurentei a fost angajată intervenientul accesoriu Nina Dodon, care este la fel pensionară pentru limită de vârstă. Ca urmare, aceasta a dus la încălcarea prevederilor internaționale,

constituționale și naționale referitoare la egalitatea în drepturi, precum și referitoare la interzicerea discriminării.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată recurentei la 30 decembrie 2021, prin intermediul poștei (f.d.186), iar cererea de recurs a fost depusă la 31 ianuarie 2022, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Curtea Supremă de Justiție a comunicat Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului cererea de recurs la 17 februarie 2022, informând-o despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs.

Prin referința din 26 februarie 2022, reprezentantul Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului a solicitat respingerea recursului.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând regulile

de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Galina Jicul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Galina Jicul.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Victor Burduh